

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 257: Do Thấy Được Tam Không, Từ Đó Tinh Tấn, Tịnh Niệm Nói Tiếp Nhau, Liên Chứng Được Pháp Thân Thanh Tịnh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 018)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Do kiến Tam Không, tòng thử tinh tấn, tịnh niệm tương kế, tiện chứng thanh tịnh Pháp thân.】

(Nghĩa: Do thấy được Tam Không, từ đó tinh tấn, tịnh niệm nối tiếp nhau, liền chứng được Pháp thân thanh tịnh.)

Từ đây có thể biết, các vị Bồ Tát trong hội Bát Nhã này quả thật không giống với Bồ Tát thông thường, đó chính là sự tu chứng của các Ngài lấy đại Tam Không làm nền tảng. Ví như việc xây tòa cao ốc vậy. Hiện nay việc tu học của chúng ta lấy gì làm nền tảng? Chúng ta phải bắt đầu từ mặt đất. Còn các Ngài thì đã xây được mười tầng, hai mươi tầng rồi, và từ cái nền tảng cao đó mà tiếp tục xây lên cao hơn nữa. Cái cảnh giới này, cái trình độ tu chứng này của các Ngài quả thật rất cao siêu.

Câu “Tịnh niệm tương kế” (ý niệm thanh tịnh nối tiếp nhau) đó, đương nhiên không giống với “tịnh niệm tương kế” mà chúng ta nói hiện nay; trong tịnh niệm tương kế cũng có đẳng cấp không đồng. Bồ Tát ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, Ngài Đại Thế Chí nói với chúng ta rất rõ ràng, rất minh bạch, trong “Viên Thông Chương” nói: “Ta cùng năm mươi hai vị đồng tu” (Ngã dữ ngũ thập nhị đồng luân). Ý nghĩa của câu nói này cũng hiển nhiên nói rõ cho chúng ta biết, đẳng cấp của tịnh niệm tương kế có năm mươi hai giai cấp. Mỗi một giai cấp thì công phu, cảnh giới đều không tương đồng, nhưng đều là tịnh niệm tương kế. Cho nên chúng ta cần phải hiểu rõ, khi nghe nói đến “tịnh niệm tương kế”, thì không phải đơn thuần là công phu đều như nhau đâu, không giống nhau đâu! Bên trong có trình độ cạn sâu không đồng.

Lại như chúng ta nói “Công phu thành phiền”, “Nhất tâm bất loạn”, thì trong công phu thành phiền cũng chia làm rất nhiều tầng bậc, cũng không tương đồng. Nếu như đều giống nhau, thì vãng sanh làm gì có chín phẩm! Công phu thành phiền vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, sanh vào cõi Phàm Thánh Đồng Cư, mà trong cõi Phàm Thánh Đồng Cư lại có tam bối cửu phẩm (ba bậc chín phẩm), ý nghĩa này rất rõ ràng, công phu thành phiền tối thiểu cũng phải chia làm chín đẳng cấp, điều này chẳng phải rất rõ ràng rồi sao? Sự nhất tâm bất loạn, Lý nhất tâm bất loạn, cũng lại như vậy.

Sự nhất tâm bất loạn sanh vào cõi Phương Tiện Hữu Dư, trong cõi Phương Tiện Hữu Dư cũng có chín phẩm; điều này nói lên rằng trong Sự nhất tâm bất loạn, tầng bậc công phu không giống nhau. Lý nhất tâm bất loạn sanh vào cõi Thật Báo Trang Nghiêm, trong cõi Thật Báo Trang Nghiêm vẫn có chín phẩm; điều này nói lên rằng, cõi Thật Báo Trang Nghiêm ít nhất cũng có chín đẳng cấp không giống nhau. Những điều này chúng ta đều phải biết, đều phải thấu hiểu, thì khi bản thân dụng công mới biết cách không ngừng nâng cao công phu của chính mình. Cũng giống như chúng ta đi đường vậy, chúng ta đi du lịch, đi bộ, đi đến nơi nào thì biết mình đã đến được một địa điểm nào đó, cứ một trạm lại một trạm tiến về phía trước, đi như vậy rất tự tại, rõ ràng rành rành, minh minh bạch bạch. Không thể nói mỗi ngày đi bộ đến đâu cũng không hay biết, như vậy thì hồ đồ quá, hồ đồ thì sẽ sanh phiền não. Phương hướng rõ ràng, mục tiêu rõ ràng, từng giai đoạn từng giai đoạn rõ ràng rành rành, như thế mới có thể sanh tâm hoan hỷ, sanh pháp hỷ.

Đoạn dưới đây cũng có nói, cũng giảng đến nhất tâm bất loạn. Đến mức chứng được thanh tịnh Pháp thân, tịnh niệm tương kế phải đạt đến chứng thanh tịnh Pháp thân, đây là công phu đoạn cao rồi. Giống như chúng ta vừa nói về công phu niệm Phật: công phu thành phiền, Sự nhất tâm bất loạn vẫn chưa được, vẫn chưa đạt đến công phu này; phải đến Lý nhất tâm bất loạn mới chứng được Pháp thân. Lý nhất tâm bất loạn là đồng đẳng cảnh giới với đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tánh của Thiền Tông; kiến tánh chính là chứng Pháp thân, đây là công phu tầng cao của tịnh niệm tương kế, là công phu thượng đẳng.

“Cổ viết, đắc vô lượng phước đức” (Cho nên nói, được phước đức vô lượng). Cái vô lượng phước đức này là đương nhiên, vì sao vậy? Vì tánh đức hiện tiền rồi. Đức Phật bảo cho chúng ta biết, trong chân như tự tánh có vô lượng trí huệ, vô lượng đức năng. Điều Đức Phật đã nói trên kinh Hoa Nghiêm:

“Tất cả chúng sanh đều có trí huệ đức tướng của Như Lai”, cái “tướng” đó chính là phước đức.

Trí huệ đức tướng của Như Lai, làm sao chúng ta biết được? Phật ở trên kinh *Hoa Nghiêm* đã nói, trên kinh *Vô Lượng Thọ*, *Quán Kinh*, *Kinh Di Đà* cũng đã nói, nhưng không chi tiết bằng kinh *Hoa Nghiêm*. Kinh *Hoa Nghiêm* là kinh văn dài, giảng rất chi tiết, cho nên người xưa thường nói: “Không đọc *Hoa Nghiêm* thì không biết cái phú quý của nhà Phật”. Người đọc kinh *Hoa Nghiêm* không nhiều, bởi vì bộ kinh quá dài, người hiện nay không có kiên nhẫn, nhìn thấy bộ sách quá dày thì không muốn niệm nữa, nhìn cũng không muốn nhìn. Nhưng các vị đồng tu đang ngồi đây, Tịnh Độ tam kinh tôi tin rằng đa phần đều đã đọc qua. Trong kinh Tịnh Độ tuy không giảng chi tiết bằng kinh *Hoa Nghiêm*, nhưng những gì được miêu tả trong đó cũng đủ để chúng ta tán thán.

Chúng ta thấy Y báo và Chánh báo trang nghiêm ở thế giới Tây Phương. Về Chánh báo, thân là thanh tịnh thân, thân kim cang bất hoại, vĩnh viễn không bị biến đổi, không bị diệt mất; thân thể là trong suốt, không có ô uế, không có dơ bẩn. Thân thanh tịnh thì đại địa cũng thanh tịnh, thật đúng như lời Phật thường dạy trên các kinh Đại thừa: “Tâm tịnh tắc độ tịnh” (Tâm thanh tịnh thì cõi nước thanh tịnh). Tâm thanh tịnh rồi thì thân thanh tịnh, thân trong suốt giống như lưu ly vậy; thân thanh tịnh thì cõi nước thanh tịnh. Đất ở thế giới Tây Phương Cực Lạc không phải là đất bùn, sỏi đá như bên phía chúng ta, không phải vậy, đất ở đó là lưu ly. Lưu ly mà trong kinh Phật nói, chính là phỉ thúy mà hiện nay chúng ta nói, là ngọc màu xanh, ở trong các loại ngọc thì giá trị của nó rất cao, chúng ta gọi là bảo thạch. Phỉ thúy ở thế gian này của chúng ta là loại bảo thạch tốt nhất, nhưng mang so với thế giới Tây Phương Cực Lạc thì một đồng cũng không đáng, cái chất liệu đó kém xa lắm, kém quá nhiều.

Đại địa ở thế giới Tây Phương Cực Lạc là lưu ly, trong suốt, từ mặt đất có thể nhìn thấu xuống lòng đất, nhìn thấy bên dưới. Quý vị xem ở trên kinh thấy nói “Hoàng kim vi địa” (vàng ròng làm đất), cái “đất” đó là đường đi. Trên nền đất lưu ly, đường đi lát bằng vàng ròng, không cần nhân công đi lát, mà tự nhiên hiện ra như vậy. Phước đức không thể nghĩ bàn! Không phải do nhân công thiết kế, không cần nhân công đi xây dựng, là cảnh giới tự nhiên biến hiện, tự nhiên biến hiện ra.

Nếu như quý vị không cho là đúng, không thể tin, cho rằng đây là thần thoại, tôi xin đưa ra một ví dụ. Quý vị có lúc nằm mộng cũng có được giấc

mộng đẹp, cảnh giới trong mộng vô cùng tốt đẹp, cảnh giới mộng đó hiện ra, bên trong cũng có rất nhiều cảnh đẹp, ai thiết kế vậy? Ai đi xây dựng vậy? Quý vị đâu có thấy người thiết kế, cũng đâu thấy người ở đó xây dựng, tại sao cảnh giới trong mộng hiện tiền, lập tức liền có ngay? Quý vị từ chỗ này mà thể hội, thì không khó để thấu hiểu, đó là sự thật, Phật nói không giả. Đó là từ trong tâm tánh của quý vị tự nhiên hiển hiện ra. Thế giới Hoa Tạng, thế giới Tây Phương Cực Lạc đều chẳng phải do nhân công tạo tác, đều không có ai ở nơi đó mà khởi vọng tưởng, phân biệt chấp trước để thiết kế, không có! Cho nên hết thảy pháp đều là bất sanh bất diệt.

Ở nơi này của chúng ta là dùng tâm sanh diệt để kiến trúc, đô thị kiến thiết đủ loại, ngày ngày ở đó phân biệt, ở đó chấp trước, ở đó suy nghĩ, thiết kế xây dựng, dùng tâm sanh diệt, cho nên thời gian lâu thì nó hoại mất. Niệm đại lâu rồi thì biến thành phế tích, có sanh có diệt, là bởi vì quý vị dùng tâm sanh diệt để xây dựng. Thế giới Tây Phương, tâm Phật thanh tịnh, tâm đại chúng thanh tịnh, từ trong tâm thanh tịnh hiển thị ra. Tâm thanh tịnh không có sanh diệt, không có ý niệm, cho nên hiển thị ra Y báo Chánh báo trang nghiêm cũng là bất sanh bất diệt. Mối quan hệ giữa Y báo và Chánh báo mật thiết như thế đó. Chúng ta bình lặng quan sát, bình lặng tư duy, thấy lời Phật giảng vẫn là có đạo lý, chúng ta có thể tin nhận. Đây là nói “đắc vô lượng phước đức”.

Có lẽ có người muốn hỏi, Thích Ca Mâu Ni Phật thành Phật rồi, ở thế gian này của chúng ta, ngày ngày còn đi khát thực, mỗi ngày đi chân đất, giày cũng không có để mang, sống cuộc sống của người xuất gia khổ cực như vậy. Chúng ta nhìn thấy đều không muốn sống những ngày tháng đó, vậy vô lượng phước đức của Ngài ở đâu?

Cần phải biết rằng, Thích Ca Mâu Ni Phật đến thế gian này của chúng ta là Ứng hóa thân đến, không phải là Báo thân của Ngài, không phải là Tịnh độ của Ngài. Thích Ca Mâu Ni Phật có Tịnh độ, Thích Ca Mâu Ni Phật có Báo thân. Trên kinh *Phạm Võng* đã tiết lộ một chút tin tức: Tỳ Lô Giá Na Phật là Pháp thân, Lô Xá Na Phật là Báo thân, Thiên Bách Úc Thích Ca Mâu Ni Phật là Hóa thân. Điều này tiết lộ chút tin tức, bản thân của Phật Thích Ca Mâu Ni là Lô Xá Na. “Lô Xá Na” là ai? Là Tỳ Lô Giá Na Phật trên kinh *Hoa Nghiêm*, đó là chân thân của Phật Thích Ca Mâu Ni. Từ đây có thể biết, Y - Chánh trang nghiêm được nói trong kinh *Hoa Nghiêm* là Tịnh độ của Thích Ca Mâu Ni Phật.

Phật đến nơi này của chúng ta, là muốn độ những chúng sanh phiền não như chúng ta đây. Trong “Phẩm Phổ Môn” có nói: “Đáng dùng thân gì để được độ thoát thì liền thị hiện thân tướng đó”. Chúng sanh chúng ta phiền não, tập khí, nghiệp chướng trùng trùng, Thích Ca Mâu Ni Phật cũng phải hiện ra cái dáng vẻ đó thì mới độ được chúng ta. Thích Ca Mâu Ni Phật nếu như muốn độ một bầy heo, Ngài phải hiện một thân heo, đi vào trong loài heo để đầu thai, ngày ngày cùng sống chung với những chú heo đó, cũng giảng kinh thuyết pháp cho chúng nghe, độ chúng; hiện thân người thì không thể nói chuyện, giảng kinh thuyết pháp với những súc sanh đó được, như vậy không được. Đáng dùng thân gì được độ thoát, thì thị hiện thân đó.

Cho nên, Thế Tôn có Tịnh độ của Ngài, điều này chúng ta cần phải biết. Vì thế thật sự là phước đức không thể nghĩ bàn, vô lượng phước đức. Ngài có thể hiện vô lượng vô biên thân, giống như trên kinh *Lăng Nghiêm* đã nói: “Tùy chúng sanh tâm, ứng sở tri lượng” (Tùy theo tâm chúng sanh mà ứng hiện cái lượng họ có thể biết). Năng lực này người hiện nay chúng ta gọi là thần thông, cũng là phước đức vô lượng của Ngài, Ngài có thể hiện, dùng vô lượng vô biên ứng hóa thân giúp đỡ tất cả chúng sanh. Phật giúp đỡ tất cả chúng sanh, quan trọng nhất là giúp chúng sanh giác ngộ, giúp chúng sanh phá mê khai ngộ, đây mới là điều quan trọng nhất, đây mới là thật sự giúp chúng sanh giải quyết vấn đề.

“Thử tức thị Lý nhất tâm bất loạn cảnh giới” (Đây chính là cảnh giới Lý nhất tâm bất loạn). Ở Tịnh Độ Tông chúng ta, cảnh giới này thuộc về Lý nhất tâm, chính là lấy Tam Không tam muội làm nền tảng, rồi lại tinh tấn, tịnh niệm tương kế. Câu “tịnh niệm tương kế” này, chúng ta cũng phải xem nó một cách linh hoạt, không thể xem một cách cứng nhắc rằng đây là Tịnh Độ Tông. Bạn xem như vậy, không thể nói là bạn sai, nhưng ý nghĩa đó không viên mãn. Bất kỳ một tông phái nào, bất kỳ pháp môn nào, tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn, bất luận tu pháp môn gì, phần trước tôi đã báo cáo với quý vị, tổng cương lĩnh của nó chính là tu Giác - Chánh - Tịnh. Pháp môn tuy nhiều, nhưng cái để tu chẳng qua cũng là Giác - Chánh - Tịnh mà thôi. Giác - Chánh - Tịnh là một mà ba, ba mà một. Tuy nói ba chữ, nhưng thực tế là một việc, do đó bất kỳ một pháp môn nào, tổng trì của công phu đều là “tịnh niệm tương kế”. Vì vậy, hàm nghĩa của danh từ này là bao gồm toàn bộ Phật pháp; chẳng những toàn bộ Đại thừa bao gồm trong đó, mà Tiểu thừa cũng không ngoại lệ, đều được bao quát ở trong đó.